

PŘEDMLUVA

Vladimír Bichler

Nestává se často, aby tvůrce tak bezelstně vpouštěl diváka do své privátní sféry. Ladislav Pekárek patrně touto knihou překročil hranice mezi fotografováním – záznamem viditelného a rezonancí ega s okolním světem, ať již materiálním, či nemateriálním. Fotoaparát se tak u něj stal pouze nástrojem, který umožňuje vyjádřit to, co se na fotografii vlastně zobrazit nedá, ale o existenci čehož nelze pochybovat.

Fotografické obrazy Ladislava Pekárka totiž připomínají spíše poezii vytvořenou za nepříliš významné pomoci fototechniky, než rigidní záznam bytí nekonečně proměnlivé reality. Každý tvar, linie, struktura, barva, jakoby sloužily pouze k vymezení pocitů autora v okamžiku stisknutí spouště, nezávisle na tom, v jakém místě a čase byly vytvořeny. Stírají se tím obvyklé významy atributů zobrazované industriální architektury, města či přírody – aniž by byly postrádány.

Kdo předkládá takovouto tvorbu veřejnosti, nese kůži na trh více než kdo jiný. Značné části diváků zůstane jeho práce lhostejná, a někteří ji dokonce zavrhnou. Ani ti ostatní ji nebudou pouze nadšeně přijímat. Obrazy Ladislava Pekárka totiž zanechávají v divákově duši polymorfní stopy, navíc značně proměnlivé v čase. Chvilí příjemné, až povznášející, chvíli zneklidňující, jež se dosti těžko přijímají. V každém případě ale dávají divákovi možnost nahlédnout do sfér, které jsou jakýmsi Pekárkovým privátním paralelním časoprostorem. Autor se v něm neuzavírá, naopak diváka vítá.

Třinec, říjen 2016